Mohai V. Lajos

Örvény fölött

I.
Rácsukódik az élettelen Kert héja,
megered az ég, lezárt síron zápor kopog,
a Nap örvény fölött bukdos,
riadt kőhant bánatot tetéz.

II.
A csontsovány test már az ég hálójában
bukdos; lent, teste helyén világvégi foltok;
a kert helyén nedves föld, egyéb mi?

IV.
Mindegy hol fekszik, mi marad belőle?
Örvény fölött egy jajkiáltás fölhangzó emléke.

A darázs ideje

Mióta megrövidült figyelmünk,
cserepenként vesztek el évek --
a gyermekkori házsor ködben áll,
rozsdavirágtól föl nem éled.

Bátyám hazavitte a halált,
sírkőre tört fény, időnek előtte;
vakon követem utolsó napod,
darázsfullánkot előzve.